

Liselotte a Søren Hammerovi

Za všechno se platí

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

Prolog

Za všechno se platí.

Možná že právě tady, v zátocě Disko v Grónsku, lidstvo zaplatí první zálohu na bezuzdné ničení přírody, než přijdou na řadu opravdové splátky s vysokými úroky, napadlo kancléřku při pohledu na fjord.

Dánská ministryně životního prostředí se také dívala ven, stejně jako novinář, který s nimi dělal rozhovor. Výhled byl strhující — na modré vodě se líně pohupovaly kusy ledu nejrůznějších velikostí a naproti nim se jako rozpraskaná bílá zeď tyčil ledovec, od kterého se letní slunce odráželo tak, že museli přivírat oči. Občas se z něj s burácením odtrhla masa ledu a ozvěna se rozléhala po celé zátocě.

Žurnalista si po chvíli odkašlal. Poslední otázka zůstala nezodpovězená, a tak se diskrétně pokoušel opět navázat rozhovor. Když kancléřka nadále mlčela, položil mírně upravenou, ale tutéž otázku dánské ministryni, tentokrát v angličtině.

„Proč je potřeba jet až do Grónska, abychom začali chápat globální oteplování? Dozvědí se tu snad mocní tohoto světa něco, co by se nemohli stejně tak dobře dozvědět doma?“

Ministryně ho obdařila přátelským úsměvem a mezitím uvažovala. Bylo jasné, že mu jde hlavně o německou kancléřku. Měl na svou otázku samozřejmě právo, ale bylo to citlivé téma. Věděla přesně, na co novinář naráží. Před pár měsíci provázela na stejné cestě skupinu amerických senátorů a opozice ji pak obvinila z podpory klimatického turismu. Měla koneckonců svým způsobem pravdu, kancléřka moc dobře věděla o tání arktických ledovců i bez čtyři tisíce kilometrů dlouhé cesty z Berlína do Ilulissatu. Stačilo srovnat současné satelitní snímky severního pólu se záběry starými deset let. Na jižním pólu to koneckonců nebylo o nic lepší.

Rozhodující otázka teď byla, jak by se dal tento vývoj zvrátit, nebo — a to bylo realističtější — jak alespoň zmírnit škody. A na tu nedokázaly odpovědět ani satelity, ani kusy ledu.

Kanclérka se na ministryni podívala s ironickým úsměvem na rtech, očividně byla také zvědavá, co ministryně novináři odpoví. Při pomyslení na to, že se na ni oba Němci dohodli, jí začalo být horko; rozepnula si proto bundu a zmocnil se jí pocit, jako by byla u zkoušky. Ministryně reprezentující celých osmdesát tři milionů lidí měla totiž také doktorský titul z kvantové chemie.

Zip bundy se zasekl, měla tedy na rozmyšlení odpovědi pár vteřin navíc. Nakonec odpověděla zcela otevřeně:

„Ne, nic nového se nedozvědí.“

„A proč sem tedy jezdí?“

Na okamžik zauvažovala, že by mu pověděla o čtyřech tisících grónských lovců, kterým vzestup teploty dvakrát vyšší než ve zbytku světa zcela zničil podmínky k životu. Jenže to by byla chyba. Klimatická jednání se týkala problému v globálním měřítku, a tak by to nebylo vhodné. Místo toho řekla:

„Protože i politici jsou jenom lidé a na tuhle scénérii se jen tak nezapomíná.“

Novinář s ní očividně souhlasil, kanclérka se usmívala — její odpověď je zřejmě uspokojila. Ministryni napadlo, že by to mohlo zlepšit celkovou náladu a mohly by se konečně dostat k projednání politických otázek. Bylo by skvělé, kdyby ji kanclérka, která už směřovala k čekajícím vrtulníkům, podpořila za dva roky na klimatickém summitu v Kodani. Kanclérka byla však natolik zaujatá tím, co viděla, že se k politice ještě ani nedostaly. Většinu času se bavila s glaciologem, který přiletěl s ní, a s dánskou ministryní životního prostředí téměř nepromluvila.

Naděje na politický rozhovor se brzy rozplynuly, protože i v helikoptě dala kanclérka přednost glaciologovi. Zařídila, aby seděl vedle ní, a při přeletu nad ledovcem spolu odborně a se zaujetím diskutovali. Ministryně tomu se svou školskou němčinou vůbec nerozuměla. Zmocnila se jí únava a musela se štípnout do

paže, aby neusnula. Venku byl k vidění jen pořád stejný a nudný šedý led a úředník na sedadle vedle ní už podřimoval. Když začal chrápat, napadlo ji, že do něj strčí, ale rozmyslela si to, vylovila z tašky časopis, bez zájmu jím listovala a nakonec usnula také.

O hodinu později ji ze spánku vytrhl hluk. Glaciolog křičel a divoce mával rukama. Kancléřka vstala ze sedadla, energicky ukazovala rukou ven a požadovala, aby vrtulník letěl zpět. O chvíli později jí pilot vyhověl.

1. kapitola

Vrchní kriminální komisař Konrad Simonsen zamžoural do polárního slunce ležícího nízko nad širokým horizontem. Nebe tam splývalo s ledem v pastelově modrých a zelených barvách, jako by tím příroda chtěla naznačit, že někde v dáli existují příjemnější oblasti než tady. Nedokázal si představit nic horšího než zemřít právě zde, být zabit zrovna na takovém místě. Snažil se na to nemyslet. Hloupá myšlenka. Jako by v tom byl pro tu ženu nějaký rozdíl. Pak si všiml, jak dlouhý stín její tělo vrhá, a malátně natáhl ruku, takže se tmavá plocha roztáhla až k několika prasklinám v ledovci. Po chvíli unavenou ruku spustil a opět pozvedl oči k matnému slunci, které podle něj vyzařovalo spíš chlad než teplo, a po zádech mu přeběhl mráz. Slunce by mělo vycházet a zacházet, a ne neúnavně putovat po obloze sem tam bez ohledu na to, jestli je den, nebo noc. Nastavil obličej proti větru, ale marně. Za posledních čtyřiaadvacet hodin nenaspal dohromady víc než tři hodiny a připadalo mu neskutečné, že už je další den. Schoval obličej do dlaní a na chvíli si vychutnal tmu. Jestlipak ona ve své poslední chvíli vzpomínala na jarní květiny, vlahé večery na pláži s bílým pískem nebo na oslavy letního slunovratu? Nejspíš ne. Přesto se ho nějak zvlášť dotýkalo právě to, že musela umřít v takové pustině, kde se svět zdá být nekonečný a široko daleko není ani živáčka. Jako by ji vrah zabil dvakrát.

Podíval se na hodinky a zjistil, že je skoro půl osmé — ovšem podle dánského času. Nedokázal si z toho však odvodit, kolik je tedy hodin zde v Grónsku. Potlačil zívnutí a cítil, jak je malátný. Ráno si zapomněl vzít prášky, nebo lépe řečeno — nemá smysl si to zapírat — opět si zapomněl vzít prášky a teď pociťoval důsledky. Tak rád by si dal jednu zakázanou cigaretu, jednu jedinou nebo třeba i jen půlku, aby alespoň na chvíli zahnal únavu. Poklepal

si jako obvykle na hrudník, aby se ujistil, že má cigarety v náprsní kapse, ale pak sám sebe potěšil statečným rozhodnutím, že to o pár minut odloží. Před rokem — nebo už to budou dva? — mu lékaři zjistili cukrovku. Nemoc a péče jeho blízkých ho donutily změnit životní styl — nebo se o to alespoň pokusit.

Najednou se ho zmocnil jakýsi neklid, znovu pohlédl na hodinky. To však nebylo k ničemu, a tak se obrátil na muže vedle sebe a zeptal se:

„Nevíte, kolik je hodin?“

Grónský policista krátce pohlédl na oblohu a odpověděl:

„Bude po třetí.“

Kdyby tenhle chlapík nebyl tak skoupý na slovo, možná by jim čekání ubíhalo rychleji. Jmenoval se Trond Egede, ale to bylo asi tak všechno, co o něm Konrad Simonsen věděl. Zauvažoval, jestli by se neměl vrátit do letadla a trochu se prospat, než technici dokončí svou práci. Tvrdé a nepohodlné sedadlo, na které cestou z Nuuku nadával, mu nyní připadalo lákavé. Trocha spánku by byla lepší než žádný a také nemá smysl tu postávat s němým kolegou. Technici udělají svou práci stejně rychle, ať se na ně bude dívat, nebo ne. Ale jeho nemluvný kolega by se mohl urazit, kdyby Konrad Simonsen odešel, a nebylo pochyb, že hladká spolupráce s policií z Nuuku bude do budoucna dost důležitá. Jiná možnost byla vykašlat se na pravidla a přidat se k technikům. Tady asi tolik nehrozí nebezpečí kontaminace místa činu. Riskoval ovšem, že ho vyženou, což by bylo ponižující, a navíc by to působilo neprofesionálně. Nakonec dospěl k jasnému závěru, že mu nezbývá nic jiného než zůstat tam, kde je, což ho zrovna nepotěšilo.

Neměl na práci nic lepšího, a tak se pokusil zapříst rozhovor.

„Jak z pohledu na slunce poznáte, že jsou tři hodiny? Vždyť tu není čeho se chytit, všude na obzoru je jenom rovná plocha ledu.“

Muž si namáhavě stáhl rukavici a vyhrnul si rukáv bundy, aby viděl na hodinky. Když si rukavici opět natáhl, prohlásil:

„Je třináct minut po třetí.“

„Měl jste pravdu.“

„Jo.“

„Jenom podle slunce. Bez jakéhokoliv záchytného bodu.“

„Jo.“

Konrad Simonsen to vzdal a pečlivě si přeřídil hodinky. Alespoň tím zabil trochu času. Najednou se ho zmocnila nejistota, nepříjemný hlodající pocit, který určitě nic neznamenal, ale stejně mu nedopřál klid. Stejně jako předtím.

„Takže tři hodiny odpoledne?“

Snažil se o lehký tón, přesto sám slyšel, jak se mu třese hlas. Gróňan se k němu otočil a zkoumavě ho přejel pohledem. Pak odpověděl:

„Ano, odpoledne. Ztratil jste pojem o čase?“

„Netušil jsem, že se to člověku může stát tak snadno. Máte pravdu — najednou jsem si nebyl jistý.“

„To dokáže pěkně potrápít.“

Konrad Simonsen přikývl a oddechl si. Namáhavě vylovil z kapsy cigarety, zapomněl na všechny zákazy a varování, zapálil si a náruživě potáhl. Zase bylo ticho. Když dokouřil, sehnul se, pečlivě zamáčkł cigaretu o led a nedopalek strčil do kapsy. Gróňan ho se zájmem pozoroval. Konrad Simonsen se znovu pokusil o rozhovor:

„Řekněte mi, chodíte sem často?“

Muž se rozesmál a šklebil se tak, že vypadal jako nezbedný skřítek. Konrad Simonsen si nemohl pomoci a rozesmál se také.

„To si myslel i Arne, ten váš parťák. Příjmení jsem zapomněl.“

Kývl hlavou směrem k letadlu.

„Arne Pedersen, jmenuje se Arne Pedersen.“

„Přesně tak. Ten si taky myslel, že si pravidelně zaskočím na ledovec. Pět set kilometrů tam, malá procházka a šup domů, tvářičky jako třešničky.“

Nemyslel to zle, byla to jenom přátelská ironie.

„Dobře, pochopil jsem. Je jasné, že jste tu nikdy nebyl.“

„To taky tak úplně nesedí, byl jsem tu přece včera. Ale obvykle sem opravdu nezaprouším — proč taky?“

Oba příkřvli a Konrad Simonsen měl na chvíli strach, že tím rozhovor zase skončil. Muž však pokračoval:

„Arne Pedersen mi pověděl, že se o tom případu nechcete bavit, dokud ji neuvidíte; prý je to taková vaše zásada.“

„Zásada je možná moc silné slovo. Tak přísný na to zas nejsem, ale je pravda, že bych raději počkal, pokud by vám to nevadilo. Je tu ovšem pár bodů, které bychom mohli probrat hned. Není žádné tajemství, že jsem do tohoto případu spadl náhodou.“

Muž ho se smíchem přerušil:

„No jo, to jsem slyšel. Arne Pedersen povídal, že jste měl namířeno na dovolenou. Někam trochu víc na jih, než kde jste skončil teď.“

Znovu se rozesmál.

Konradu Simonsenovi byl ten chlapík čím dál tím sympatičtější.

„To je od vás hezké, že jste mi to připomněl. Teď už bych byl v Punta Cana — to je v Dominikánské republice, pokud vám to něco říká — a dával si dvacet někde pod palmami s přítelkyní po boku, pak bychom sedli na starou dobrou *Legendu moří* společnosti Royal Carribean a... dál darmo pomyslet.“

„Jen neděkujte, rádo se stalo.“

„Zatím zkrátka nebyl čas, aby mi někdo přesně řekl, co se včera stalo, nebo to možná nikdo ani pořádně neví. Opravdu tu mrtvou objevila německá kancléřka?“

„Ne, ne tak úplně, ale skoro. Jako první ji zahlédl glaciolog a ten na ni pak upozornil kancléřku.“

„Vy jste byl v tom letadle?“

„Ne, ale ten člověk, co mi to vyprávěl, tam byl. A šlo o vrtulník. Tři vrtulníky letěly společně, tři velké helikoptéry Sikorsky S-61. Však víte, takové ty červené, říká se jim taky Sea King.“

Konrad Simonsen se v těchto věcech absolutně nevyznal, ale ze zdvořilosti na to reagoval nevinnou lží:

„Ty jsou fakt skvělé.“

„Jo, to máte pravdu. V jednom vrtulníku letěla kancléřka s dánskou ministryní životního prostředí a vyššími úředníky, ve druhém ochranka a nižší němečtí úředníci a v tom posledním novináři. Helikoptéra s kancléřkou letěla vpředu. Bylo v plánu, že vrtulníky opíší nad ledovcem kruh od Ilulissatu na pobřeží zátoky Disko dolů do Nuuku, odkud by se pokračovalo už normálním letadlem — Dáni do Kodaně a Němci do Berlína. Trvala na tom — tedy kancléřka —, že ji musí vzít až nad úplný střed ledovce, možná protože se mylně domnívala, že právě tam taje nejvíc. Tak si to prostě přála a nikdo se jí neodvážil odporovat.“

„Ale co je tam vůbec k vidění?“

„Nic zvláštního. Hned na Ilulissatbrae, to znamená po dvou minutách letu, jsou vidět první kaluže vody tající z ledovce a nemá smysl prohlížet si jich pak ještě další stovku. Čím se dostanete dál na ledovec, tím je jich vlastně méně, a jak se sám můžete přesvědčit, nic moc jiného tu není.“

Konrad Simonsen zvolil diplomatickou odpověď.

„Je to tu nádherné, ale možná přece jen trochu jednotvárné.“

„Jo, i tak se to dá říct. Přesto ta cesta kanclérce připadala nanejvýš zajímavá a tomu glaciologovi pochopitelně také. Seděl vedle ní a celou cestu jí něco přednášel. Což očividně pěkně vytáčelo dánskou ministryni.“

„Ji ten ledovec snad nezajímal?“

„To si pište, že ne, chtěla s ní probrat politické záležitosti. Byli s nimi dva politici z grónské samosprávy; s jedním z nich jsem mluvil a ten říkal, že se jí tiše smáli. Nikoho nenapadlo, že kancléřka bude brát svou roli tak vědecky. Nedávno tu byli na návštěvě Američani, senátoři a tak, taky kvůli tání ledovců, a tehdy to vypadalo úplně jinak. Amíci si to užívali jako nějakou dovolenou a jeden z nich se dokonce ptal, jestli by si nemohl střelit soba. Nejspíš si jenom dělal legraci, ale v místních novinách to rozmázli. A ti Američani určitě nechtěli vidět ani o kousek víc ledovce, než bylo nezbytně nutné.“

Konrad Simonsen se ho snažil vrátit zpět k tématu:

„Ale kancléřka se o ledovec doopravdy zajímala.“

„Ano, jak už jsem říkal. Helikoptéra letěla tak nízko, jak to jenom šlo, a pasažéři navíc dostali dalekohled, který však po první půlhodině všichni až na kancléřku a glaciologa odložili. Dánové pospávali a Němci si něco psali do počítače, jak povídal můj zdroj.“

Usmál se a Konrad Simonsen poznamenal:

„Řekl bych, že to je skvělá dělba práce. A co se stalo pak?“

„No, pak se dobrou hodinu nedělo nic. Nevím úplně přesně, jak rychle takový vrtulník letí, ale muselo to být tak hodinu, hodinu a půl. Kancléřka poslouchala tu přednášku o klimatu a ostatní se starali sami o sebe. Vtom najednou vědec začal něco křičet. Nejdřív tomu vůbec nebylo rozumět, jak byl rozrušený; ale to je pochopitelné, když tam viděl mrtvé tělo. Po krátkém dohadování pilot obrátil vrtulník, aby to znovu našli, no a bylo to právě tady.“

„Přistáli tu?“

„Ne, jenom nad tím místem viseli pár minut ve vzduchu, než pilot nahlásil souřadnice. Nějaká duchapřítomná osoba měla tolik rozumu, že ji napadlo rádiem odklonit vrtulník se zástupci tisku. Jinak už by měli novináři z celého světa jedinečné obrázky. Tomu člověku bylo zřejmě jasné, že v konkurenci s tímhle by zpravodajství o klimatických změnách nemělo sebemenší šanci. Vždyť víte, lidi víc zajímají vraždy než nějaké tání ledovců. Operace se však nezdařila úplně dokonale. Zpráva o tom, co se stalo, se začala šířit okamžitě po přistání a koluje i několik fotek pořízených z helikoptéry ochranky. Je to na prvních stránkách novin po celé Evropě. ‚Kanceléřka v roli Sherlocka Holmese‘ — tak o tom píše německý *Bild*; rozsáhlý materiál v *Timesech* měl titulek ‚Kanceléřka objevila mrtvou ženu‘, a to je jenom to, co jsem si zapamatoval. Pro dánské noviny to také byla zpráva dne a CNN to dává od včerejšího večera jako *breaking news*. Chcete slyšet podrobnosti?“

„Jen to ne, proboha, tohle mi bohatě stačí.“

„Váš kolega měl pravdu. Sakra, už jsem to jeho příjmení zas zapomněl — se jmény to mám těžké, nějak se mi vypařují z hlavy. Říkal mi, že vás to nepotěší. Vy nemáte rád tisk?“

„Ale ano, čistě teoreticky proti němu nic nenamítám. Ovšem zpravodajství o zločinech tedy opravdu v lásce nemám.“

„Jenže právě díky tisku jste přece slavný.“

„Slavný? Co vás to napadá? Já a slavný?“

„No tak známý.“

„Nejsem ani slavný, ani známý, nechte už těch hloupostí.“

Konrad Simonsen lehce dupl do sněhu, ale noha mu podklouzla a on málem spadl na záda.

„No tak dobře, když myslíte; ale každopádně jste musel nějak pořádně nakrknout Němce, když vám kancléřka zadržela dovolenou pod karibským sluncem a nahnala vás sem do takového mrazáku.“

„Tohle jsem asi radši neslyšel.“

„Dobře, dobře. Ti nahoře mají vždycky pravdu.“

Konradu Simonsenovi bylo jeho popichování kupodivu milé. Možná proto, že když ten člověk konečně otevřel ústa, najednou působil velmi přátelsky. Konrad Simonsen kromě toho přece jenom pociťoval určitou hrdost.

„Mlčte už.“

Tiše tam stáli. Konrad Simonsen se na Gróňana radši nedíval, protože mu bylo jasné, že se směje od ucha k uchu. Slyšel potlačované chechtání.

„A vy už jste ji tedy viděl?“

„No jo, včera. Museli jsme přece zjistit, o co jde, ale jenom jsem se na ni podíval a postavili jsme zábrany, nic víc.“

Kývl hlavou směrem k technikům, kde byly kolem mrtvého těla v nepravdělném kruhu do ledu zaraženy železné kolíky a mezi nimi natažená klasická červenobílá igelitová páska.

„Ohraničení místa nám zabralo půl hodiny, protože ten led je tvrdý jako kámen. Podle mě je to navíc úplně zbytečné, ale dostal jsem jasný příkaz, že to musíme ohradit.“

„Je ta mrtvá Gróňanka?“

Veselý tón byl rázem pryč a následovala ostrá reakce.

„Proč vás to zajímá? Je v tom nějaký rozdíl?“

„Nebyl by to samozřejmě o nic méně hrůzný čin, ale jinak by byl rozdíl obrovský, především pokud jde o to, do čí jurisdikce případ spadá a kdo ho má vyšetřovat. Pokud by šlo o vraždu místní dívky, asi bych navíc neměl čím přispět, když to tu vůbec neznám.“

„Nepochází z Grónska, je to Dánka. A s jurisdikcí si nemůžete lámat hlavu. Ve skutečnosti budete hlavním vyšetřovatelem vy, na tom se všechny strany shodly.“

„Všechny strany? Netušil jsem, že jich je víc než dvě.“

„Jsou tři, a jak jsem říkal, shodly se na tom.“

„Američani?“

„Myslel jsem, že s tím chcete počkat, až se na ni podíváte.“

„No ano, to je pravda, a s trochou štěstí to snad už brzy bude. Vypadá to, že už končí.“

Konrad Simonsen znovu bezděčně vytáhl krabičku cigaret. Napadlo ho, že ve skutečnosti žije téměř stejně jako předtím, jenom má mnohem větší výčitky svědomí, což přece nemůže ničemu prospět. Špatné svědomí ho teď donutilo vrátit krabičku do kapsy. Za chvíli k nim přišel jeden z techniků. Byla to Dánka a pohybovala se zvláštním způsobem, jako by své kroky opravdu pečlivě vážila. Možná když udělá tolik a tolik kroků a podaří se jí nešlápnout do dřívější stopy ve sněhu, tak v sobotu vyhraje v loterii. Konrad Simonsen ji neznal.

„Za chvíli budeme hotoví. Jestli chcete vzbudit Arneho Pedersena, tak nastal ten správný čas. A dávejte si pozor, hrozně to tam klouže.“

Ukázala rukou na místo činu. Trond Egede přátelsky přikývl, určitě půjde opatrně. Konrad Simonsen si pomyslel, že to tady klouže všude, a její varování ignoroval.

2. kapitola

Žena klečela ve sněhu jako při sprchování ve vaně. Byla skoro nahá, měla na sobě jen kalhotky a tílko, které někdo vpředu roztrhl a stáhl jí ho pod nahá prsa. Kotníky měla spoutané kobercovou páskou a zápěstí připevněná stejnou páskou ke stehnům. Dlouhé černé vlasy jí volně splývaly do půli zad. Přes hlavu měla igelitový pytel, pevně utažený kolem krku. Groteskně zívající ústa se rty namalovanými rudou rtěnkou a oči rozšířené děsem vypovídaly o hrůze její smrti. Žena měla atletickou postavu a nebylo jí zřejmě ani pětadvacet let. Voda z tajícího ledovce stékala do jámy k jejím nohám, od kolen dolů stále ještě uvězněným v ledu. Napravo od ní leželo její oblečení, kalhoty, bunda a hezká čepice upletená z modré, fialové a zelené vlny. Konradu Simonsenovi se dělalo zle.

Tři muži nespěchali. Arne Pedersen a Konrad Simonsen místo pomalu obcházel a prohlíželi si ženu, jejíž obličej byl zhruba v úrovni jejich nohou. Grónský policista se zastavil. Zdálo se, že nikdo nechce porušit ticho, aby nevytrhl ostatní ze soustředění. Technička, která s nimi předtím mluvila, tam byla také a její tři kolegové se šli ohřát do letadla. Stála pár kroků od nich a byla jí trochu zima. Nakonec ztratila trpělivost a zeptala se:

„Potřebujete ode mě něco? Jinak si půjdu do letadla vypít kafe, než tu ženu začneme vyprošťovat.“

Otázka mířila hlavně na Konrada Simonsena, ale ten vypadal, že je podivně mimo, a tak jí odpověděl Arne Pedersen:

„Ta jáma, kde leží, je přírodního původu?“

„Můj grónský kolega je přesvědčen, že ne.“

„Takže někdo vytesal do ledu hrob?“

„Podle mého grónského kolegy to bylo přesně tak, jak říkáte.“

„Proč led kolem roztál?“

Žena znejistěla.

„Nevím, předpokládám, že je to tím globálním oteplováním.“

„Ale proč led taje právě tady u té ženy?“

Rozhodila rukama a pokrčila rameny; Trond Egede odpověděl za ni:

„V okolí je hodně kaluží z tajícího ledovce, přestože tady ve vnitrozemí nejsou zas tak běžné. Vrstva ledu je tu totiž tlustší, zatímco u pobřeží je tenčí. To, že led roztál zrovna v blízkosti mrtvého těla, nemá žádné zvláštní vysvětlení, musí to být prostě náhoda. A pokud jde o to, jestli tu jámu někdo vykopal, tak se můžete klidně spolehnout na jejího grónského kolegu, on je totiž také můj kolega a ledu opravdu rozumí.“

Technička souhlasně přikývla a dodala:

„Přesně tak.“

Konrad Simonsen ji poslal do letadla a nedbal překvapeného pohledu Arneho Pedersena ani jeho otázky:

„Proč jsi ji tak odehnal, Simone? Chtěl jsem se jí ještě na něco zeptat.“

Když na to jeho šéf nereagoval, hledal odpovědi jinde. Pohlédl na mrtvou ženu a řekl:

„Je to opravdu hrozné, vůbec nevím, kde začít a kam nás to může dovést. Nedokážu si ani představit, jak se mohla dostat sem. Několik set kilometrů od nejbližšího lidského obydlí — kde nic tu nic, jak se říká. Je to jako klasická záhada zamčeného pokoje, ale obráceně — tady je to naopak příliš otevřený prostor.“

„Já vím, kdo je ta žena a jak se sem dostala.“

Arne Pedersen se překvapeně obrátil k Trondu Egedemu.

„A to nám říkáte teprve teď?“

„Myslel jsem, že nechcete nic vědět, dokud si ji neprohlédnete.“

„Touhle úchylkou trpí jen můj šéf. Já osobně dávám přednost tomu, dozvědět se všechna fakta co nejdřív, ale to jste samozřejmě nemohl vědět. Tak povídejte.“

Konrad Simonsen zvedl ruku a zarazil je.

„Za chvíli, dejte mi ještě trochu času.“

Arne Pedersen se ho starostlivě zeptal:

„Děje se něco, Simone?“

„Vždyť říkám, potřebuju chvíli klidu. To snad není tak těžké pochopit.“

Jiní by se po tomhle už stáhli, ale Arne Pedersen ne. Ignoroval příkrý tón a opáčil:

„Ne, není těžké to pochopit. Ale stejně jasné je, že chci vědět, jestli ti něco není. Jsi v pořádku?“

Konrad Simonsen se musel smířit se situací. Je jasné, že Komtesa nebo jeho dcera Anna Mia, nebo možná obě, za jeho zády informovaly ostatní o jeho zdravotních problémech. Komtesa patřila k jeho nejbližším spolupracovníkům. Ve skutečnosti se jmenovala Nathalie von Rosen, ale všichni jí říkali Komtesa. Jedinou výjimkou byla jeho dcera, která tvrdoošjně používala její pravé jméno. Komtesa byla nejspíš i jeho blízká přítelkyně, ale v tom ještě neměl tak úplně jasno, nebo lépe řečeno: ani jeden z nich si tím ještě nebyl tak úplně jistý.

Vlastně by ho nemělo překvapovat, že informovaly ostatní o jeho zdravotním stavu. Při posledních několika kontrolách, a minulý týden obzvlášť, nebyl lékař zrovna optimistický.

Konrad Simonsen odpověděl Arnemu:

„Máš pravdu, není mi dobře. Ale nemusíš mít obavy, s mou nemocí to nemá nic společného.“

Obrátil se a chtěl odejít, ale ještě neudělal ani první krok, když mu Arne Pedersen zastoupil cestu a pohlédl mu zpříma do očí. Konradu Simonsenovi připadalo, že tam tak stáli celou věčnost, než Arne Pedersen konečně ustoupil a nechal ho projít.